

Arrest

nr. 98 198 van 28 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat E. STESENS en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u Russisch staatsburger bent van Tsjetsjeense origine en dat u afkomstig bent van het dorp Novye Atagi in de Tsjetsjeense Republiek.

U verklaart dat u in 2002 uw land van herkomst hebt verlaten omwille van ernstige problemen met de autoriteiten. U werd twee keer meegenomen op verdenking van banden met de rebellen. In 2002 hebt u asiel aangevraagd in Duitsland. U kreeg daar een positieve beslissing, maar omdat er iets is misgegaan met de post en u uw beslissing niet had ontvangen, moest u een nieuwe asielaanvraag

indienen. Deze werd afgewezen, waarna in 2007 werd teruggestuurd naar de Russische Federatie. U keerde terug naar Tsjetsjenië, maar kort na uw aankomst thuis vond een huiszoeking plaats. U was op dat moment niet thuis, want u was gaan werken. Tijdens die huiszoeking werden de paspoorten van u en uw vrouw in beslag genomen en werd er gezegd dat u die paspoorten zelf zou moeten ophalen bij de Kommendatura. Toen u enkele dagen later terug thuis kwam, vertelden uw vrouw en uw ouders wat er was gebeurd, maar wilden ze niet dat u die paspoorten zou gaan ophalen, uit angst dat u niet meer zou terugkeren.

De volgende nacht, de nacht van 7 op 8 mei 2007, vielen gemaskerde militairen binnen in uw huis. U werd meegenomen en uw vrouw M. (...) (O.V.6.092.430) werd geslagen. U werd geblinddoekt ergens naartoe gebracht en u werd ernstig geslagen en mishandeld. Na ongeveer twee uren werd u uit de auto gegooid en op de weg achtergelaten. In de ochtend werd u gevonden door een inwoner van het dorp Tchechen-Aul en werd u naar het ziekenhuis gebracht. Diezelfde dag werd u door uw vrouw en haar broer terug meegenomen.

Zij brachten u naar familie waar u even kon herstellen en op 15 mei 2007 besloot u met uw gezin naar Malgobek te vertrekken van waaruit u naar België kon reizen. Op 29 mei 2007 bent u hier aangekomen en dezelfde dag hebt u asiel aangevraagd bij de Belgische autoriteiten. Omdat Duitsland echter overeenkomstig de Dublin II-verordening nog steeds verantwoordelijk bleek voor de behandeling van uw asielaanvraag, werd u teruggestuurd naar Duitsland. U bleef echter in België en diende op 28 september 2012 een nieuwe asielaanvraag in in België.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: uw huwelijksakte, de voorlopige identiteitskaart van u en uw vrouw, de geboorteaktes van uw kinderen Zu. (...), R. (...) en Z. (...), een vaccinatieformulier van Z. (...), uw werkboekje, kopieën van een medisch attest, van het Russisch paspoort van uw vrouw, van een bewijs van terugkeer naar de Russische Federatie uit Duitsland en twee originele convocaties.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten nadat u problemen kreeg met de autoriteiten. U werd beschuldigd van banden met de rebellen en werd verschillende keren opgepakt. Op basis van uw verklaringen moest echter worden vastgesteld dat u uw relaas en uw vrees voor vervolging niet geloofwaardig kon maken. Meerdere punten dienen in dit kader te worden aangestipt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat enkele flagrante tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenote M. (...). Zo verklaarde u met betrekking tot de arrestatie die plaatsvond in de nacht van 7 op 8 mei 2007 dat er vier personen uw huis binnenvielen, waarvan er twee gemaskerd waren (CGVS Vakhid p.12). Uw vrouw, daarentegen, verklaarde echter dat het zeven of acht personen waren en dat ze allemaal gemaskerd waren (CGVS M. (...) p.3). Daarnaast verklaarde u dat uw moeder de poort had open gedaan, waarna de mannen in camouflage-uniform binnen kwamen (CGVS V. (...) p.12), terwijl uw vrouw beweerde dat het u en uw vader waren die de deur hadden geopend (CGVS M. (...) p.3). Over de verwondingen die u had opgelopen als gevolg van deze arrestatie legden u en uw vrouw eveneens geen eenduidige verklaringen af. U verklaarde namelijk dat u gewond was aan de rechterkant van uw borst en aan uw linkerschouder (CGVS V. (...) p.15), terwijl uw vrouw verklaarde dat het de linkerkant van uw borst en uw rechterschouder waren (CGVS M. (...) p.4). Wanneer een verklaring voor deze vele tegenstrijdigheden werd gevraagd, kon uw vrouw die niet geven (CGVS M. (...) p.6). Belangrijk hieromtrent is ook om te benadrukken dat u met betrekking tot de arrestatie in mei 2007 ook tegenstrijdige zaken verklaarde ten opzichte van uw eerdere verklaringen bij de Dienst

Vreemdelingenzaken. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat het een tweetal uren moet hebben geduurd vooraleer u, na te zijn meegenomen uit uw huis, uit een auto op de weg werd gegooid (CGVS V. (...) p.14). Opvallend is echter dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard dat u in mei 2007 niet voor twee uren, maar gedurende drie dagen werd vastgehouden en dat u pas na drie dagen werd vrijgelaten (DVZ Vragenlijst, vraag 3.1, 3.5). Wanneer u hiermee werd geconfronteerd, verklaarde u dat u het bij de Dienst Vreemdelingenzaken over een ander voorval had gehad dat veel eerder had plaatsgevonden en dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken niets over uw laatste arrestatie had vermeld (CGVS V. (...), p.14). Aangezien u echter twee maal expliciet verklaarde dat u het over een gebeurtenis in mei 2007 had, wordt de uitleg dat u het over een ander voorval zou hebben, niet aanvaard en blijft deze tegenstrijdigheid dus overeind. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw problemen ernstig aangetast.

Daarnaast legden u en uw vrouw eveneens inconsistente verklaringen af over de huiszoeking die enige tijd voor de arrestatie zou hebben plaatsgevonden. Zo verklaarde u dat u pas twee à drie dagen na de huiszoeking thuiskwam van uw werk (CGVS V. (...) p.11), terwijl uw echtgenote verklaarde dat u diezelfde avond nog thuiskwam (CGVS M. (...) p.6). U verklaarde dat u omstreeks 16u thuiskwam (CGVS V. (...) p.6), uw echtgenote zei echter dat u pas rond 19u naar huis bent gekomen (CGVS M. (...) p.6). Wel verklaarde u beiden dat de militairen die de huiszoeking hadden uitgevoerd en uw paspoorten in beslag hadden genomen, hadden gezegd dat u die paspoorten zelf zou moeten gaan afhalen bij de Kommendatura (CGVS V. (...) p.11, CGVS M. (...), p.5). Dat u en uw vrouw echter een volledig andere beschrijving gaven van het gebouw waarin die Kommendatura zou zijn gevestigd, is op zijn minst opvallend te noemen. U verklaarde namelijk dat de Kommendatura een oude koeienstal was, niet ver van het ziekenhuis (CGVS V. (...) p.11), terwijl uw vrouw beweerde dat de Kommendatura zich bevond in een oud internaat met in de buurt alleen maar woonhuizen (CGVS M. (...) p.5). Na confrontatie met deze opmerkelijke tegenstrijdigheid, verklaarde uw vrouw dat ze gehoord had dat de Kommendatura in een oud internaat was gevestigd. Wanneer ze echter vervolgens werd gevraagd waarom mensen haar dat zouden zeggen, terwijl de Kommendatura in een oude koeienstal zou zijn gevestigd, kon zij echter opnieuw geen verklaring bieden (CGVS M. (...) p.6). Nog een tegenstrijdigheid werd opgemerkt over de periode tussen de huiszoeking en de arrestatie. U verklaarde namelijk dat u nadat u van uw werk was thuisgekomen, de volgende dag al werd opgepakt (CGVS V. (...) p.12), terwijl uw vrouw verklaarde dat er maar liefst twee weken tussen de huiszoeking en de arrestatie waren (CGVS M. (...) p.6). Opnieuw wist uw vrouw niet waarom jullie verklaringen zo veel van elkaar verschilden (CGVS M. (...) p.6).

Door deze talloze tegenstrijdigheden wordt de geloofwaardigheid van uw problemen zeer ernstig ondermijnd. Het betreft hier immers geen details, maar het gaat over essentiële gebeurtenissen die raken aan de kern van uw asielrelaas. Bovendien zijn de huiszoeking en de arrestatie in mei 2007 de enige concrete vervolgingsfeiten die u nog verklaart te hebben meegemaakt na uw korte terugkeer naar de Tsjetsjeense Republiek in 2007. Dat uw verklaringen hieromtrent dus geenszins overeen te stemmen zijn met de verklaringen van uw vrouw, wordt dus niet aanvaard.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over de door u verklaarde huiszoeking, kan er logischerwijs ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat de Russische paspoorten van u en uw vrouw tijdens die huiszoeking in beslag zouden zijn genomen. Het Commissariaat-generaal heeft hierdoor een sterk vermoeden dat u die paspoorten bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo hierin vervatte informatie over een mogelijk door u verkregen reispaspoort of uitgereikte visa voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Dit vermoeden wordt versterkt doordat de reisroute, zoals die door u werd verklaard, allerm minst overtuigend is. U verklaarde dat u in de laadruimte van een vrachtwagen van Kiev tot België bent gereisd. U weet echter niet via welke landen u naar België bent gekomen en u beweert dat u op geen enkel moment een grenscontrole hebt gemerkt en dat u ook geen enkele afspraak had gemaakt met de chauffeurs van de vrachtwagen (CGVS V. (...) p.17). Deze uitleg overtuigt niet. Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precare onderneming is en u en uw smokkelaar persoonlijk belang hadden bij het welslagen van uw reis, is het bijgevolg niet aannemelijk dat u dermate onwetend bent betreffende het reistraject, de grenscontroles en wat te doen tijdens die grenscontroles. Deze vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid betreffende uw reisroute naar België is zwaarwichtig.

Bijkomend dient te worden aangehaald dat u de Belgische asielinstanties twee convocaties voorlegde waarmee u uw bewering wilt staven als zou u inderdaad door de autoriteiten van de Russische Federatie en de Tsjetsjeense Republiek worden gezocht en vervolgd. Deze convocaties zijn echter niet van die aard dat ze de bovenstaande vaststellingen kunnen wijzingen. Er kan namelijk op geen enkele manier uit deze convocaties worden afgeleid waarom u werd opgeroepen, noch wat de omstandigheden voor deze oproeping waren. Zo wordt op geen enkele van de convocaties vermeld in welke hoedanigheid u wordt opgeroepen of in welke zaak of welk onderzoek u wordt verwacht bij de

ordediensten. Bijgevolg kan met deze convocaties niet worden bevestigd dat u daadwerkelijk wordt vervolgd omwille van de door u verklaarde redenen. Ook de kopie van het medisch attest waarmee u wilt aantonen dat u op 8 mei 2007 in het ziekenhuis van Tsjetsjen-Aul werd opgenomen als gevolg van mishandelingen door gemaskerde militairen, is niet van die aard dat het bovenstaande conclusies kan veranderen. De verklaringen op het medisch attest dat u door personen in camouflage-uniformen zou zijn geslagen zijn immers gebaseerd op uw eigen verklaringen die hierboven al als ongeloofwaardig werden beschouwd.

De overige documenten die u voorlegt ter staving van uw asielrelaas zijn evenmin van die aard dat ze bovenstaande conclusies kunnen wijzingen. Uw huwelijksakte, de voorlopige identiteitskaarten van u en uw vrouw, de kopie van het paspoort van uw vrouw, de geboorteaktes van uw drie jongste kinderen, de vaccinatiekaart van Z. (...) en uw werkboekje bevatten immers enkel persoonsgegevens over u, uw vrouw en uw kinderen die door mij niet worden betwist. De kopie van het bewijs van terugkeer naar de Russische Federatie bevestigt enkel dat u in Duitsland een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten, dit wordt evenmin door mij in twijfel getrokken.

Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal haalde u nog aan dat u niet terug kunt naar uw land van herkomst omwille van de gezondheidstoestand van uw vrouw (CGVS V. (...) p.22). Deze door u ingeroepen medische redenen houden echter geen verband met de criteria bepaald bij artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Uit uw beider verklaringen blijkt duidelijk dat dit motief van louter medische aard is: uw vrouw wees in dit kader louter op de gebrekkige beschikbaarheid van de nodige medische voorzieningen in de Tsjetsjeense republiek (CGVS M. (...) p.7). U dient zich voor de beoordeling van deze medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 8 *juncto* artikel 14 EVRM en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Hiertoe gaat verzoekende partij in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. In een tweede middel werpt verzoekende partij de schending op van het zorgvuldigheidsbeginsel en van “de fundamentele rechten van de Mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens”. De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. Betreffende de ingeroepen schending van artikel 8 *juncto* artikel 14 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aanduidt op welke manier door de bestreden beslissing deze verdragsbepalingen zouden zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist

dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Het middel is in zoverre niet ontvankelijk.

2.2.2. Daar waar verzoekende partij in het tweede middel opwerpt dat de bestreden beslissing het EVRM geschonden heeft, aangezien verzoekende partij bij een terugkeer naar zijn land het slachtoffer zal worden van gewelddaden, wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), in het kader van artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet getoetst zal worden of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het eerste middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Inzake de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekende partij en haar echtgenote aangaande de arrestatie van verzoekende partij kaart verzoekende partij het volgende aan.

Wat betreft de tegenstrijdige verklaringen omtrent het aantal personen die het huis van verzoekende partij en diens echtgenote binnenvielen om verzoekende partij te arresteren, stelt verzoekende partij dat inderdaad door beiden werd aangegeven dat de woning werd binnengevallen door vier mannen, maar dat de echtgenote van verzoekende partij eveneens verklaarde dat er drie tot vier mannen buiten stonden, hetgeen haar totaal van zeven à acht personen verklaart. Verzoekende partij zelf had geen zicht op deze mannen buiten, aangezien zij een zak over haar hoofd kreeg. Daarenboven benadrukt verzoekende partij dat de feiten zich inmiddels vijf jaar geleden hebben afgespeeld, hetgeen een volledige weergave van de feiten bemoeilijkt.

Betreffende de kwestie omtrent wie de poort had opengedaan stelt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat de moeder van verzoekende partij riep dat ze (de autoriteiten) de deur wilde openen – lees openbreken – waarna de vader van verzoekende partij uiteindelijk de deur opende. Volgens verzoekende partij is er dienaangaande dan ook een missing geslopen in de weergave van het interview.

2.2.5.2. In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat van echtgenoten die, steunend op hetzelfde asielrelaas, hun land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding vormden voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier kunnen weergeven. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816). *In casu* kon verwerende partij terecht overgaan tot de vergelijking van de verklaringen van zij die beweren hetzelfde lot te hebben gedeeld teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de asielzoeker zich bevindt en de waarachtigheid van het relaas na te gaan.

Daar waar verzoekende partij aangeeft dat de feiten zich inmiddels vijf jaar geleden hebben afgespeeld, hetgeen een volledige weergave van de feiten bemoeilijkt, stipt de Raad aan dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen – meer in het bijzonder de arrestatie van verzoekende partij – in het geheugen van verzoekende partij en haar echtgenote zijn gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag van kan worden uitgebracht. Verder acht de Raad het bijzonder eigenaardig dat er sprake is van dergelijk opmerkelijk verschil in het aantal personen in de verklaringen van verzoekende partij en diens echtgenote. Het argument dat verzoekende partij drie tot vier mannen niet zou hebben gezien die buiten stonden doordat zij een zak over het hoofd kreeg, is allerminst overtuigend. Het is volstrekt ongeloofwaardig dat verzoekende partij deze andere mannen niet zou hebben opgemerkt, aangezien verzoekende partij tijdens haar gehoor zelf verklaart dat ze uit het raam had gekeken toen ze het geluid van de poort hoorde, en dat ze toen de personen zag die binnenvielen (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 06/11/2012, p. 12). Het valt de Raad daarnaast ook op dat de echtgenote van verzoekende partij aanvankelijk enkel verklaarde dat er zeven of acht personen waren binnengekomen, zonder enig onderscheid tussen personen die binnen bleven en personen die buiten bleven. Wanneer de echtgenote een eerste keer wordt geconfronteerd met de tegenstrijdigheid met de verklaringen van verzoekende partij, stelt deze dat ze niet weet hoe dit komt en herhaalt ze dat ze zeven of acht personen heeft gezien. Pas wanneer ze vervolgens nog een tweede keer gevraagd wordt hoe het komt dat verzoekende partij stelt dat er maar vier personen waren, maakt ze het onderscheid tussen personen die binnen waren en personen die buiten waren (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS echtgenote d.d. 06/11/2012, p. 3). In het licht van de daaropvolgende verklaringen van de echtgenote van verzoekende partij kan daarenboven worden opgemerkt dat dit geen verschoning vormt waarom verzoekende partij de andere personen niet zou hebben gezien, daar de echtgenote nadien verklaart dat het verzoekende partij was die de personen heeft binnengelaten (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS echtgenote d.d. 06/11/2012, p. 3) en bijgevolg duidelijk gezien zou moeten hebben hoeveel personen er waren. Door verwerende partij werd dan ook terecht geoordeeld dat deze vaststellingen afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Ten slotte merkt de Raad nog op dat door verwerende partij eveneens werd vastgesteld dat verzoekende partij verklaarde dat er twee personen gemaskerd waren, terwijl haar echtgenote verklaarde dat ze allemaal gemaskerd waren. Verzoekende partij laat deze laatste vermelde motivering ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

De stelling van verzoekende partij dat er een missing zou zijn geslopen in het gehoorverslag omtrent haar verklaringen over hoe de mannen die haar kwamen arresteren zijn binnengekomen, kan de Raad allesbehalve overtuigen. Hoewel het gehoorverslag van de commissaris-generaal geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaakt, bestaat een vermoeden van wettigheid tot het bewijs van het tegendeel dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de asielzoeker kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door hem werd gezegd. Verzoekende partij duidt op geen enkele wijze aan hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling deze conversaties op een foutieve wijze konden zijn neergeschreven. Verzoekende partij blijft hier in gebreke. Daar waar verzoekende partij bovendien in haar verzoekschrift stelt dat het zo was dat haar moeder riep

dat de autoriteiten de deur wilden openbreken, en dat haar vader daarop vervolgens uiteindelijk zelf de deur opende, stelt de Raad vast dat dit geenszins de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de gehoren van verzoekende partij en diens echtgenote opheft. De echtgenote van verzoekende partij verklaarde immers tot tweemaal toe dat ook verzoekende partij, samen met haar vader, de poort had opengedaan: *"Hoe zijn ze precies binnengeraakt? Ik weet, mijn man en zijn vader gingen naar buiten. Ze hadden net de deur open gedaan en ze waren al binnen op de binnenplaats (...)"* *"Uw man zei dat zijn moeder de deur had open gedaan? Mijn man heeft dat mss gezegd, hij en zijn vader waren het."* (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS echtgenote d.d. 06/11/2012, p. 3). Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt echter duidelijk dat in diens weergave van de feiten deze niet aanwezig was bij het openen van de poort: *"Ik herinner me dat mijn moeder heeft open gedaan, de poort, want ik woonde apart van mijn ouders. Ik en mijn vrouw in onze kamer. Toen ik lawaai hoorde werd ik wakker (...) Ik hoorde geluid van de poort. De poort die toe ging, een metalen poort."* (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 06/11/2012, p.12).

Deze flagrante tegenstrijdigheden betreffende de kern van het asielrelaas worden bijgevolg met bovenstaand betoog op geen enkele manier weerlegd, wat in belangrijke mate afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

2.2.6. Wat betreft de verschillende beschrijvingen van het gebouw waarin de Kommendatura zou zijn gevestigd door verzoekende partij en haar echtgenote constateert de Raad dat verzoekende partij zich beperkt tot te stellen dat haar echtgenote reeds tijdens het interview aangaf dat ze niet wist waar dit gebouw gelegen was en dat zij slechts bij benadering een antwoord gaf, daar zij uit een andere gemeente afkomstig is en tevens in een andere stad studeerde. Dit argument is echter niet van dien aard de vastgestelde tegenstrijdigheid te weerleggen. Er kan immers worden opgemerkt dat wanneer de echtgenote van verzoekende partij wordt gevraagd waar de Kommendatura is, ze aanvankelijk geen melding gaf van het feit dat ze dit niet wist. Verzoekers echtgenote verklaarde daarentegen het volgende:

"Waar is dat, de Kommendatura?"

In Novye Atagi, op de berg, ik zou het niet echt een berg noemen, maar een soort helling.

Wat voor soort gebouw is dat?"

Of een school, internaat, ik denk een school internaat.

Welke gebouwen zijn daar in de buurt?"

Het is een woonwijk verder. Huizen." (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS echtgenote d.d. 06/11/2012, p. 5). Het is pas wanneer de echtgenote van verzoekende partij wordt gewezen op de tegenstrijdigheid met de verklaringen van verzoekende partij, dat zij aangeeft dat zij niet weet waar de Kommendatura is en dat ze van anderen had gehoord dat het een oud internaat is. Het argument van verzoekende partij kan de Raad dan ook geenszins overtuigen, waardoor de vastgestelde tegenstrijdigheid overeind blijft en verder afbreuk gedaan wordt aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

2.2.7.1. Aangaande de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekende partij op het Commissariaat-generaal en deze bij de Dienst Vreemdelingenzaken met betrekking tot haar arrestatie in mei 2007, stelt verzoekende partij dat zij telkens zij uit eigen beweging haar verhaal wenste te doen tijdens het eerste interview door de interviewer onderbroken werd, wat dan ook de foutieve weergave van haar asielrelaas verklaart. Verzoekende partij vulde dan ook haar relaas aan tijdens haar tweede interview.

2.2.7.2. Daar waar verzoekende partij aangeeft dat ze tijdens het interview op het Commissariaat-generaal haar relaas aanvulde, stelt de Raad vast dat uit de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken en uit het gehoorverslag overduidelijk blijkt dat van dergelijke 'aanvulling' geen sprake is, maar dat het daarentegen gaat om een flagrante tegenstrijdigheid. Zoals ook door verwerende partij werd gemotiveerd, blijkt immers onomstotelijk dat verzoekende partij het bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk had over de arrestatie in mei 2007. Door haar werd immers het volgende verklaard: *"In mei 2007 gedurende drie dagen vast gehouden door Russische en Tsjetsjeense militairen"* (administratief dossier, stuk 8, vragenlijst CGVS, p. 3) en *"In de loop van mei 2007 werd ik opnieuw vervolgd. Ik werd tijdens een nacht aangehouden door Russische en Tsjetsjeense militairen. (...) Na drie dagen werd ik gewoon op de weg gegooid (...)"* (administratief dossier, stuk 8, vragenlijst CGVS, p. 4). Wanneer verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal vervolgens verklaart dat haar aanhouding twee uur had geduurd, wordt ze gewezen op de tegenstrijdigheid met haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Desbetreffend verliep het gehoor bij het Commissariaat-generaal van 6 november 2011 als volgt:

"De vorige keer zei u dat dat 3 dagen heeft geduurd (...)?

Ik heb niet gezegd 2u, ze hebben me opgehaald, meegenomen geslagen, afgezet en de volgende ochtend werd ik gevonden. Uiteraard zijn er 3 dagen voorbij gegaan. Het was 15 mei dat ik naar Malgobek ben vertrokken.

Daarnet zei u: "Ik denk dat het 2u was (...)"? Bij DVZ zei u 3 dagen?

Wat 3 dagen, ik ben niet gek, hoe komt u aan die 3 dagen, ik herinner me dat nog goed.

Bij uw vorige interview zei u dat dat drie dagen heeft geduurd, nu zegt u dat het maar 2u duurde?

Misschien vergist u zich. Ik spreek nu over een ander geval. Ik ben 3 dagen vastgehouden in een put, in een kuil. (...)

Wanneer was dat dan dat u in die put lag?

Dat was vroeger, men vraagt mij voor het eerst over dit geval. Dit geval vertel ik voor het eerst. Hoe kan ik dat toen al gezegd hebben?

U zei, "in de loop van mei 2007 werd ik opnieuw vervolgd. Ik werd tijdens de nacht aangehouden, ... , en na drie dagen hebben ze me op de weg gegooit".

*Ik herhaal nogmaals, over dit geval heeft nooit iemand iets gevraagd. Ze hebben me enkel gevraagd hoeveel aanhoudingen. Ik heb gezegd, ik werd 3 dagen in een put vastgehouden. Ze hebben gevraagd over arrestaties voordien. Ik heb gezegd ja, maar heel kort. Ik ben daar 3 dagen vastgehouden geweest, maar in een put. Dat is vroeger gebeurd. (...) In 2000 of 2001, begin van de 2^e TSJ oorlog." (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 06/11/2012, p. 14-15). Daar verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken het tweemaal uitdrukkelijk heeft over 'mei 2007', raakt de stelling van verzoekende partij dat ze de arrestatie van mei 2007 niet vermeld had bij de Dienst Vreemdelingenzaken kant noch wal. Bovendien merkt de Raad op dat dit verslag haar op de Dienst Vreemdelingenzaken, na afloop, nog werd voorgelezen in het Russisch, waarna zij de inhoud ervan voor goedkeuring heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 8, vragenlijst CGVS, p. 4-5). Het komt dan ook absoluut niet geloofwaardig over dat verzoekende partij, na te zijn geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden in de weigeringsbeslissing, *post factum* met dergelijk argument komt aandragen. Deze manifeste tegenstrijdigheid betreffende een essentieel element van het asielrelaas – die door bovenstaand argument niet wordt weerlegd – doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.*

2.2.8. Verder stelt de Raad vast dat de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekende partij en haar echtgenote omtrent het tijdstip waarop verzoekende partij thuiskwam na de huiszoeking en omtrent het tijdsverloop tussen de huiszoeking en de arrestatie van verzoekende partij, doorslaggevende motieven betreffen die door verzoekende partij in haar verzoekschrift ongemoeid worden gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

2.2.9. Betreffende de vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande de verwondingen van verzoekende partij poogt verzoekende partij deze tegenspraak te neutraliseren stellende dat zowel zij als haar echtgenote het hadden over letsels aan de schouders en de borststreek. De Raad oordeelt evenwel dat van verzoekende partij en haar echtgenote mag worden verwacht dat zij deze verwondingen die dermate ernstig waren dat zij werd overgebracht naar een ziekenhuis, die het gevolg waren van hun rechtstreekse vluchtaanleiding – de arrestatie van verzoekende partij in de nacht van 7 op 8 mei 2007 – en die bovendien uitdrukkelijk vermeld worden in het ter ondersteuning van het voorgehouden asielrelaas bijgebrachte medische attest – waarvan mag worden aangenomen dat verzoekende partij en haar echtgenote de inhoud ervan kennen – precies en eenduidig weten aan te duiden, *quod non*. Daarenboven wijst de Raad erop dat dit motief niet het enige motief is waarop de bestreden beslissing is gesteund, doch dat de beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van aparte componenten die elk op zich een element van de bestreden beslissing kunnen dragen.

2.2.10. Betreffende het argument van verzoekende partij betreffende de motivering van verwerende partij met betrekking tot de reisroute en de hierbij gebruikte documenten, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.11. Inzake de motivering van verwerende partij over de twee convocaties die werden voorgelegd door verzoekende partij, stelt verzoekende partij dat het normaal is dat de redenen tot convocatie hierop niet staan vermeld. Ook in België is het de gewoonte dat de reden waartoe men wordt opgeroepen niet wordt weergegeven. De Raad oordeelt dat de opmerking dat het normaal is dat de redenen niet worden vermeld op de convocaties niet van die aard is om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, aangezien dit niets wijzigt aan het feit dat de convocaties niet aantonen dat verzoekende

partij daadwerkelijk wordt vervolgd omwille van de door haar verklaarde redenen. Bovendien wijst de Raad erop dat aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen om de voormelde redenen *in casu* niet het geval is.

2.2.12. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat bij twijfel aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.13. Waar verzoekende partij aanvoert dat zij zeer traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt en lijdt aan het posttraumatisch stresssyndroom, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen medisch attest bijbrengt waaruit blijkt dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

2.2.14. Voormelde talrijke flagrante tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen terecht enig geloof te hechten aan dit beweerd relaas en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.15. Inzake het verwijt dat de bestreden beslissing geen specifieke motivering zou bevatten omtrent de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, dient te worden opgemerkt dat uit deze beslissing duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing besloot tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij vergenoegt zich te verwijzen naar de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië, doch brengt evenwel geen concrete elementen aan die illustreren dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Echter, ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partij. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekende partij enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië betreffende de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen aldaar – hetgeen door verwerende partij in de bestreden beslissing niet wordt ontkend – niet aantoont dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de *“Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* van 16 juli 2012 (administratief dossier, stuk 12) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is

afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een "reëel" risico op ernstige schade als gevolg van "willekeurig" geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door de verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.16. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 11 en 12) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 6 november 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.17. Ten slotte wijst de Raad er nog op dat, daar waar verzoekende partij de nadruk legt op de belangenafweging, het proportionaliteitsbeginsel in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de verwerende partij in haar declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

2.2.18. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overvloedig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT